

РЕШЕНИЕ

№ 23536

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10960** по описа за **2024**
година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във вр. с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба от Ц. В. В.-полицейски орган при Главна дирекция „Борба с
организираната престъпност“ чрез пълномощник юрк. Б. срещу Решение № 4328/30.09.2024г на
СРС, 19 състав по нахд №9991/2024г, изменено с Определение №1056/12.03.2025г на СРС 19-ти
състав по същото дело в частта за разноските. Със съдебното решение е отменена Заповед за
задържане на лице с рег.№1266зз-105/28.06.2024г, издадена от Ц. В. В. – „разузнавач“ в Дирекция
„Киберпрестъпност“ при ГД „БОП“-МВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е
наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ на К. Т. Г., ЕГН
[ЕГН] като незаконосъобразна.

В касационната жалба се излагат оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на
материалния и процесуален закон и необоснованост. Моли обжалваното решение да бъде
отменено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за
прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Б., който поддържа
касационната жалба. Моли съда да уважи подадената касационна жалба, като отмени решението
на първоинстанционния съд като неправилно и необосновано. Представя писмени бележки, иска
присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на
адвокатското възнаграждение.

Ответникът- К. Т. Г. чрез пълномощник, в проведеното по делото открито съдебно заседание се представлява от адв. А. с пълномощно по делото. Оспорва жалбата и поддържа отговора. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено като законосъобразно, правилно и обосновано, като конкретни доводи относно неоснователността на касационната жалба са изложени в отговора на касационната жалба. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, XV касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е отменил заповед за задържане на лице с рег. №1266зз-105/28.06.2024г, издадена от Ц. В. В. – „разузнавач“ в Дирекция „Киберпрестъпност“ при ГД „БОП“-МВР с правно основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. За да постанови този резултат, съдът е приел от фактическа страна, че с процесната заповед на 28.06.2024г в 09:40часа е задържан К. Т. Г., ЕГН [ЕГН] на основание чл.72, ал.1,т.1 от ЗМВР „установяване на съпричастност към извършено престъпление по чл.319а, ал.1 НК, който неправомерно осъществи достъп до информационна система или части от нея във връзка с ДП 09/2024 на НСлС“. В заповедта е посочено, че лицето е задържано на 28.06.2024г в 09:40часа в помещение за временно задържане, което не е посочено и съответно е освободено в 19:40часа на 28.06.2024г. Заповедта е надлежно връчена срещу разписка на жалбоподател и е налице подпис срещу задържано лице. Изготвена е и Заповед за конвоиране на лице от[жк]бл.760 до НСлС със служебно МПС. На задържания била предоставена декларация за правата на задържано лице срещу подпис, връчена му на 28.06.2024г. В същата задържаното лице е посочило, че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, но не желае служебен защитник по ЗПП, както и е направил отказ от другите предоставени му права.

Първостепенният съд е приел, че процесната заповед за задържане е издадена от компетентен орган по см. чл.57 от ЗМВР, но същата е издадена в нарушение на чл.5 от ЕКПЧОС. Според СРС разпоредбата на чл.5, т.1 изисква задържането да е законосъобразно, което включва условието да бъде спазен реда, приложим в националния закон, като такъв ред е разписан в чл.72 от ЗМВР, но въпреки, че са били налице осъществявани действия по разследване по подозрение за извършено престъпление след задържането на Г. с процесната заповед, не е спазено изискването на чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС. Приел е, че липсват индиции в този смисъл, тъй като жалбоподател е бил транспортиран от полицейските органи, същият е бил задържан, но липсват данни, че същият е нямало да се яви пред компетентен орган, респективно, че целта на задържането е, за да се попречи на същия да се укрие или да извърши друго престъпление. Според съда целта на ПАМ е да се попречи на конкретното лице да извършва престъпления и да се укрива, като не е установил да са налице данни за това, както и липсват данни задържаният да е бил привлечен като обвиняем за престъплението, за което се твърди, че се разследва и да е бил разпитван по това водено ДП. Съгласно решението на СРС процесната ПАМ е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, както и че заповедта за задържане не е съобразена с предпоставките, посочени в чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и с целта на закона – ограничението и последиците да са пропорционални на засегнатото право на свобода и сигурност, а също и се явява несъобразена с чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав приема, че Заповедта за задържане е издадена от компетентен орган по см.

чл.57 от ЗМВР, видно от представеното удостоверение с рег.№1266р-22698/16.07.2024г, в кръга на предоставената съгласно чл.72, ал.1 от ЗМР компетентност, при спазване на изискванията за форма и съдържание, предвидени в чл.74, ал. 1 и ал.2 от ЗМВР, но при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление от страна на задържаното лице. Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

Съгласно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на задържаното лице в престъпен акт, а е достатъчно наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастно към него. Дори и да са налице данни, даващи основание да се предположи, че задържаното лице може да е съпричастно към престъплението, предприетата спрямо него мярка трябва да бъде обоснована и съразмерна с целта на закона. Правилно СРС е приел, че по делото липсват данни и доказателства относно спазване изискването на чл.5 от ЕКЗПЧОС, където са изброени хипотезите, при които ограничаването на личната свобода е допустимо, като изброяването е изчерпателно и се тълкува ограничително. По-специално съгласно чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС 4с цел да се осигури явяване пред компетентния съгласно закона орган, по обосновано подозрение за извършено престъпление, или когато задържането обосновано може да се смята за необходимо, за да се попречи на лицето да извърши престъпление или да се укрие, след като е извършило престъпление. От събраните и приобщени по делото писмени доказателства безспорно се установява, че ответник по касация е бил транспортиран от полицейските органи и същият е бил задържан, по делото няма доказателства и данни, че същият е нямало да се яви пред компетентен орган, респективно, че целта на задържането е за да се попречи лицето да се укрие или да извърши друго престъпление. Поради това при задържането и налагането на ПАМ е необходимо да се съобрази и дали е налице обективна необходимост от прилагането ѝ. Същата е с превантивна функция-да се попречи на конкретно лице да извършва престъпления и да се укрива. По делото липсват данни задържаното лице да е било привлечено като обвиняем за престъплението, за което се твърди, че се разследва, и да е бил разпитан по воденото ДП №09/2024 на НСлС. Правилно СРС е приел, че по този начин в обжалваната заповед за задържане липсват правните основания за задържането на лицето.

Настоящият състав на АССГ споделя изложеното от СРС, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради несъответствието ѝ с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. В случая не се установява съответствието на оспорения акт за задържане с посочените цели. Не е ясно и защо Г. е задържан и с какво неговото задържане е допринесло за постигане на преследваната от закона цел. В хипотезите на чл.72, ал.1 т.1 до т.7 от ЗМВР полицейските органи действат в условията на оперативна самостоятелност, но при положение, че се обоснове необходимостта от задържането на конкретното лице. Правомощията на органите на МВР в този смисъл могат да бъдат упражнявани само и единствено, ако резултатът не може да бъде постигнат без прилагането на принудителната мярка, което в процесния случай не се установява. По делото липсват данни Г.

да се е укривал или да е възпрепятствал действията на полицейските органи, напротив по делото не е спорно, че Г. е намерен на адреса на който живее, въз основа на договор за наем и е съдействал на органите по разследване при извършено претърсване и изземване в обитаваното жилище/, липсват данни, които да налагат ограничаване на личната му свобода за извършване на неотложни оперативно-издирвателни мероприятия. От приобщените доказателства по делото не се установява и точно какви неотложни действия или мероприятия са извършени от полицейските органи с участието на Г. по образуваното досъдебно производство. Същото не е приложено по делото, като съобразно отразеното в разписката, удостоверяваща получаване на екземпляр заповед за задържане е отразено, че лицето е освободено в 19:40 часа на 28.06.2024г, няма други доказателства, че задържаното лице е било разпитвано по ДП, нито че срещу него е повдигнато обвинение по чл.319а, ал.1 от НК. Правилен е извода на СРС, че заповедта за задържане в този смисъл е наложена в противоречие на целта на закона и принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 от АПК. Същата се явява и несъобразена с чл.5, т.1, б. „с“ от ЕКЗПЧОС и превишава целта на закона, тъй като разкриването и предотвратяването на предполагаемото престъпно деяние по никакъв начин не е налагало необходимост за задържане на Г. и съставлява акт на неоснователна принуда спрямо него.

С оглед изложеното АССГ приема, че правилно първоинстанционният съд е приложил както материалния, така и процесуалния закон, като в обжалваното решение са обсъдени всички приобщени по делото доказателства и са формирани релевантни правни изводи и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр.чл.228 от АПК правото на разноски е възникнало за ответника по касация. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на разноски пред касационната инстанция, като са представени доказателства за тяхното извършване. С оглед горното същите следва да се присъдят в сочения размер, който е в съответствие с чл.8, ал.2, т.3 от Наредба №1/2004г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, XV-ти троен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4328/30.09.2024г, на СРС, 19 състав по нахд №9991/2024г, изменено с Определение №1056/12.03.2025г на СРС 19 състав по нахд №9991/2024г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ да заплати на К. Т. Г. сторените по делото разноски в размер 750 /седемстотин и петдесет/ лв.

Решението е окончателно и на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.